

ца имало радостно събитие. Родило се първо отроче отъ мъжки полъ, което развеселило дома на Лулча, неговата съпруга Стойка и тѣхнитѣ сродници. Около милото първаче се наредили родители, роднини и съседи, които го обсипвали съ благословии. Новородениятъ младенецъ билъ кръстенъ Тодоръ. Той расълъ въ прегръдки и милувки на всичкитѣ членове на семейството. Бащата билъ голѣмъ търговецъ на разни платове и шаяци, които заедно съ братъ си Цоко разнасяли отъ Копривщица до Одринъ, Цариградъ, Мала Азия и Египетъ. Лулчо държалъ силенъ и охраненъ конь, който яздѣлъ въ пжтуването си. Печалбитѣ въ широката турска държава били голѣми, и чорбаджи Лулчо ималъ добри приходи. За това той на добри години бѣ построилъ върху бащино мѣсто голѣма и широка двуетажна кжща съ голѣми тавански украси и широки чардаци. По-късно Лулчо съ братъ си Цоко се заловили да събиратъ данъка отъ овцетѣ въ околитѣ между Одринъ и Бѣло море. Чорбаджи Лулчо обикалялъ селата, придруженъ отъ 5—6 храбри българи пазачи; той събиралъ данъка въ голѣми мешинени десаги, заключени съ здрави куфари, и отнасялъ паритѣ въ държавната каса. Турцитѣ много го обичали и знаели, че чорбаджи Лулчо е справедливъ и не гнѣви раята. Затова му давали винаги разрешение свободно да пжтува съ своитѣ въоржжени хора изъ държавата.

Годинитѣ минавали. Тодоръ растѣлъ на воля и игралъ съ своя другаръ отъ съседната кжща, Грую Генчевъ. Децата се обикнали, станали добри приятели, и по цѣли дни прекарвали въ игри ту въ Тодоровата, ту въ Груевата кжща.

Тодоръ ималъ три сестри и трима братя — Антонъ, Стоянъ и най-малкиятъ, следъ неговата смъртъ — Тодоръ.

Тѣй че широката кжща на Лулча Каблешковъ била винаги радостна, весела и пълна съ гости.